

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1923 | 72. AARGANG

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste *Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad.)

III.

INDGANGSDØREN TIL RIGET.

Joseph Smith, den af Himmelen inspirerede Grundlægger af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, indbefattede følgende Love og Ordinancer i denne Kirkes Trosartikler: »1. Tro paa den Herre Jesus Kristus. 2. Omvendelse. 3. Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse. 4. Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.« Dette er den guddommelige Indgangsdør, gennem hvilken der alene gives Adgang til Kristi Rige. Apostlen Peter, der havde Rigets Nøgler, henviste til denne Dør, da han for to Tusinde Aar siden sagde til den spørgende Mængde i Jerusalem: Omvend eder og bliv døbt.

Nogle kan maaske mene, at der er en Uoverensstemmelse mellem den gamle Apostels Erklæring og den af vore Dages Profet fremsatte Lære, idet Troen, som denne sidste nævner som Evangeliets første Princip, ikke blev omtalt af Peter i hans Tale paa Pinsefestens Dag. Forklaringen er ganske lige-

til. Apostelen udelod Troen af sin Liste over nødvendige Betingelser, fordi han indsaa, at de, han talte til, allerede havde fattet Tro og lagde denne Tro for Dagen. Havde dette ikke været Tilfældet, vilde de ikke være blevne »stukne i deres Hjerter« af hans Ord og bekymret udbryde: »I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?« Paa samme Maade med Frelseren, da han udtalte sin profetiske Forjættelse om Forløsning: »Hver den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst.« Han udelod Omvendelse, ikke fordi den er unødvendig, men fordi den var underforstaaet, ja indbefattet i hans Formaning om at tro og blive døbt. Daab er »til Syndernes Forladelse«, og ingen saadan Forladelse er mulig uden Omvendelse.

»Uden Tro er det umuligt at behage Gud.« Saaledes erklærer Skriften. Det kan med ligesaa stor Ret siges, at uden Tro er det umuligt at udføre noget som helst. Al Energi er født af Tro. Det er Kraftens Drivfjeder og »den bevægende Aarsag til al Handling«.

En kristen Præst — ikke af den ortodokse Skole — prøvede en Gang paa at overbevise mig om, at Tro var en alt andet end rosværdig Egenskab. Han kaldte det foragteligt og svagt at fæste Lid til enhver urimelig og taabelig Paastand. Det var, kort sagt, blind, tankeløs Lettroenhed og intet andet. Da jeg hentydede til Troen som en aandelig Kraft, en Handlingens Drivfjeder, da sagde han, at jeg tillagde dette Ord en Betydning, det aldrig havde haft, og som var uden Begrundelse. Jeg citerede da disse vor Frelsers Ord: »Dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra denhen, saa skal det flytte sig; og intet skal være eder umuligt.« Hvorpaa han svarede temmelig overlegent: »Aa, der skal Hakke og Skovl til for at flytte Bjerge.«

Og det skal der ogsaa — hvis man ingen bedre Maade har at flytte dem paa. Men hvorledes er det med den Tro, der nødvendigvis maa til for at bruge Hakke og Skovl? Al Virkekraft kommer fra Tro; de største og de mindste Handlinger afhænger af den; og hvad enten Bjerge flyttes af Mennesket

eller af dets Skaber, er det den forudgaaende Tro, der gør Handlingen mulig.

Paa dens første Trin kan Tro sommetider blot være simpel Lettroenhed. Det uoplyste Naturmenneske, der af en af Ny-Englands Nybyggere blev fortalt, at dersom han saaede Krudt, vilde det vokse ligesom Sæd, troede denne Historie, fordi han endnu ikke havde lært, at den hvide Mand kunde lyve. Han gav derfor sine værdifulde Skind i Bytte for en lille Portion Krudt, som han plantede i fuld Tillid til, at Nybyggerens Forklaring var rigtig. Men det forventede Resultat udeblev naturligvis. For at være virkningsfuld, maa Troen have rigtige Forudsætninger, den maa have en fornuftig Grundvold og være inspireret af Sandhedens Aand. Dette var ikke Tilfældet med den stakkels narrede Indianer. Han satte sin Lid til en Løgn og blev bedraget.

Havde den røde Mands Tro været fuldkommen — en intelligent, fornuftig, inspiret Tro — da kunde han have frembragt Krudt og en hvilken som helst anden Ting fra de ham omgivende Elementer; og det uden at plante Frø eller anvende andre almindelige Fabrikationsmetoder. De af Frelseren udførte Mirakler — hans Forvandling af Vand til Vin, Mængdens Bespisning, Vandring paa Søen, Helbredelse af Syge, Oprejsning af Døde — hvad var disse andet end Tilkendegivelser af en almægtig Tro, hvis Besiddelse er ensbetydende med at have Magt til at flytte Bjerge uden Hakke og Skovl, til Trods for min skeptiske Vens modsatte Mening? Tro bør ikke forveksles med blind, tankeløs Lettroenhed. Det er en guddommelig Energi, der virker paa naturlige Principper og efter naturlige Love, uagtet disse maaske ikke kendes af »det naturlige Menneske«, og derfor af ham kaldes »overnaturlige«. Tro er den Jordbund, der frembringer Mirakler. »Alle Ting er mulige for dem, som tror.«

Gud skabte ikke Troens Princip; den er selveksisterende, evig. Men formedest denne skabte han Verdenerne, og formedelst denne vedbliver han at kontrollere og udøve Herre-

domme over dem. Dersom Skaberen havde tvivlet, vilde Skabelsen aldrig have fundet Sted. Det er Almagtens Tro, der opholder og styrer Universet. Intet Under derfor, at den skulde blive det første Princip i Evangeliet, Guds store Plan for Menneskenes evige Ophøjelse.

Omvendelse er Frugten af Tro. Den følger i Troens Fodspor ligesaa naturligt, som at Venlighed følger med Kærlighed, at Lydighed udspringer af Ærbødighed og at Ønsket om at efterligne følger med Beundring for den, hvis Eksempel anses for værdigt til Efterfølgelse. Gud befaler alle Mennesker allevegne at omvende sig, fordi alle Mennesker er Syndere; og Ønsket om at behage ham og blive antagelige for hans Øjne, leder den troende Sjæl til Omvendelse.

Omvendelse er ikke en overfladisk Sorg lagt for Dagen af den, der bliver »greben paa fersk Gerning« — en Sorg, ikke over Synden, men over at den blev opdaget. Ærgrelse er ikke Omvendelse. Skammen alene forandrer ikke Hjertet i Retning af et bedre Sindelag og Livsførelse. Selv Anger er ikke en fyldestgørende Omvendelse. I højeste Betydning og i fuldeste Maal er den ensbetydende med Reformation, med Beslutningen om »ikke at synde mere« som en Begyndelse til den reformatoriske Bevægelse.

Synd er Overtrædelse af guddommelig Lov, saaledes som denne kendes gennem Samvittigheden eller det aabenbarede Ord fra Gud. Et Menneske synder, naar han overtræder sin Samvittigheds Bydende, naar han gør det modsatte af, hvad han véd er rigtigt. Op til dette Punkt er det kun Fejlgreb. Ens Fejlgreb kan have smertelige Følger, men man kan ikke begaa Synd, undtagen man kender noget bedre og véd, at dette burde udføres. »Hvor der ingen Lov er givet, der er ingen Straf.« »Den, der ikke kender godt fra ondt, er uden Skyld.« (Mormons Bog.) Et Menneske synder, naar han handler i Modstrid med det Lys og den Kundskab, som han selv har modtaget — ikke efter, hvad hans Nabo besidder.

De, som vægrer sig ved at forsage deres Synder, vil blive

fordømte. De fordommer sig selv ved at forkaste Omvendelsen. Fordommelse er ikke en Del af Evangeliet, men er simpelt hen den sørgelige, den uundgaaelige Folge af at forkaste Tilbudet om Frelse. Fordømmelse er ikke nødvendigvis vedvarende og kan blive tildelt i Grader, der varierer i Strenghed efter Brødens Størrelse. Selv de Fordømte kan blive frelste, dersom de omvender sig. Selv i det yderste Helvede er Omvendelse mulig.

Syndere maa ikke alene omvende sig, de maa have Synden aftvættet, slettet ud; Sjælen maa renses og frigøres. Intet urent kan indgaa i Himmeriges Rige. Daaben er det guddommeligt beskikkede Middel til Syndernes Forladelse eller Udslettelse. Vand alene kan naturligvis ikke bortvaske Synden; men Lydighed, hvorpaa Vand er Sindbilledet, kan gøre og gør dette, naar Handlingen udføres lovmæssigt og paa rette Maade. Den maa udføres af en, som har guddommelig Myndighed, iklædt Præstedømmets Fuldmagt: Retten til at repræsentere Guddommen og handle i Guds Navn paa Jorden.

Daaben er i to Afsnit. Begravelsen i Vand følges af Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilket gør Daabshandlingen fuldstændig. Sjælen, renset fra Synd, er nu i Stand til at have den Helligaand hos sig, hvilken Aand »ikke kan dvæle i urene Tabernakler«. Denne Aand oplyser Sjælen og leder ind i al Sandhed og tilkendegiver for os de Ting, der hører Gud til, baade de forbigangne, nærværende og tilkommende. Der er et Lys, som i større eller mindre Grad oplyser enhver Sjæl, der kommer til Verden, og dette Lys udgaar fra Guds Nærhed. Men den Helligaands Gave er en særlig Velsignelse, og kun de, der bliver Medlemmer af Kriste Kirke har Adkomst til eller kan modtage den. Til enhver gives der saaledes et direkte, personligt Vidnesbyrd om Sandheden, bygget paa Aabenbarelsens Grundvold, over hvilken »Helvedes Porte« ikke kan faa Overhaand.

Dette er det evige Evangelium — disse er dets Indlemmelseslove og Anordninger. Dette er Vejen op ud af Afgrunden,

nøjagtig den samme Vej, som vor Fader Adam fulgte for at komme tilbage til Guds Nærved, hvorfra han var bleven bortstødt. Den samme Stige, som han klatrede op ad, indtil han var udenfor de skæbnesvangre Følger af sin Overtrædelse, maa hele den menneskelige Familie, der fra ham har arvet alle Faldets Følger, ogsaa benytte; thi ellers vil de aldrig se Guds Ansigt i evig Herlighed.

TUGTELSER.

Tugtelser kan komme til Menneskene i en Mængde Former og under vidt forskellige Omstændigheder. Skuffelser, fejlslagne Forhaabninger, Trængsler, Sorger og Lidelser er alle en Del af Livet; men er disse Tugtelser noget, der hjælper til at opfylde den guddommelige Hensigt med vort Liv? Menneskene lider formedelst Synd, som Folge af Forsommelse og Ligegladhed, men der er ogsaa uforskyldte Lidelser, hvilket jo blev saa fuldkomment lagt for Dagen i vor Frelsers Liv. Prover og Genvordigheder maa, hvad Menneskeheden angaar, være enten Tugtelser eller Advarsler.

Mærker vi noget til Nodvendigheden af Forbedring? Ransager vi os selv? Søger vi at opdage Aarsagen til de Besværligheder og Ulykker, der rammer os? Eller giver vi andre Skylden derfor? Dersom vi har Modgang, taler vi saa om den vidt og bredt eller bærer vi den taalmodigt i vore egne Hjerter, saa at vi kan overkomme den? Sommetider trænger vi under vore Prover til andres Hjælp, men oftere behøver vi mest den Hjælp, som vi alene kan give os selv. Dersom Resultatet ligger i vore egne Hænder, da er det bedst at holde vore Fejlgreb hos os selv. Men er vi ikke i vor Tid netop tilbojelige til at lægge Skylden for vore verdslige Genvordigheder paa andre? Vi nærmer os en Tilstand, i hvilken vi synes at tabe vor Modstandsevne. Vi harmes over Modgang, snarere end vi lader den gavne os. Hvad enten vore Tugtelser

rammer os i Hjemmet eller fra vore Overordnede, fremkalder de ofte Had i vort Indre. Bliver Verden ikke mere urolig og ligegyldig lige overfor Straffedomme, Advarsler og Bebrejdelser? Har vi Kraft til at tage imod disse paa en værdig Maade? Dersom Verden har tabt Tugtelsens Aand, er det fordi, Menneskene retfærdiggør sig i deres onde Gerninger. »Min Søn! agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar du revses af ham; thi hvem Herren elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Søn, som han tager sig af. Holder ud og lader eder tugte; Gud handler med eder som med Sønner; thi hvem er den Søn, som Faderen ikke tugter? Men dersom I er uden Tugtelse, hvori alle har faaet Del, da er I jo uægte og ikke Sønner. Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi til Optugtelse, og vi følte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve?«

Lad tænkende Mennesker nu i denne Tid, hvori vi lever, selv iblandt de Sidste-Dages Hellige, alvorligt overveje, om de fremdeles føler Ærefrygt overfor Forældre eller Øvrigheder, der tugter dem. Er Tugtelser banlyste fra Hjemmet? Tager Børnene disse fortrydeligt op? Modtager Menneskene disse fra dem, der er bemyndigede til at give saadanne til dem, der er genstridige og tilsidesætter Guds Love? Den Aand, vi er besjælet af, lægges for Dagen ved vor Villighed til at lade os tugte.

(Deseret News.)

STRØTANKER.

Omdømme er, hvad Mænd og Kvinder tror om os; Karakter er, hvad Gud og Engle véd om os. *Thos. Paine.*

Den, der griber det rette Øjeblik, er den rette Mand.

Den, der taler meget, siger mange Dumheder.

De »gode gamle Dage« — alle Dage er gode, naar de er gamle. *Byron.*

„SYNDENS SOLD ER DØD."

»Men nu, da I ere blevne frigjorte fra Synden og er blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa evigt Liv; thi Synders Sold er Død, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.« (Rom. 6: 22, 23.)

Overtrædelse af Sundhedens Love ødelægger Helbredet; daarlig Føde, utilstrækkelig Søvn, narkotiske Nydelsesmidler og alle Slags Udsvævelser og Overdaadigheder svækker Legemets Modstandskraft mod Sygdom og medfører en for tidlig Død. Overtrædelse af Lovene for Aandsevnernes Udvikling svækker Intellekten, gør den træg og holdningsløs og fører tilsidst til fuldstændig intellektuel Slappelse; og Overtrædelse af de aandelige Love hæmmer Aandens Vækst og Trivsel, foraarsager aandelig Stagnation og tilsidst aandelig Død. Al Overtrædelse af Lov er Synd, og »Syndens Sold er Død« baade i fysisk og aandelig Henseende. Det vil sige, enhver Synd, enhver Overtrædelse fører henimod Døden — dræber i os noget af det, som før var levende.

Enhver Synd anretter større Skade hos Synderen selv end hos dem, mod hvem han synder. Thi den, der forurettes, lider kun midlertidigt, og maaske disse Lidelser er til Gavn for hans aandelige Livs Udvikling, men Synderen dræber noget af dette aandelige Liv i sig selv. Al Synd begaas enten som Følge af Vantro, Uvidenhed eller Svaghed.

»Synd er med Vilje at svigte det tilsigtede Maal; Synd er Utroskab mod dit eget Jeg, *det er din egen Kraft anvendt til at ødelægge dig.*

Dovenskab, Egennytte, Fejghed, Misundelse og Uvilje skader dig altid i Udførelsen af det, som var Hensigten med dit Liv.«

Naar vor Trosartikel derfor siger, at vi bliver »straffede for vore egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse«, da betyder dette hverken mer eller mindre, end at ingen anden Død

kan ramme os end den, der er Følgen af vore egne Synder. »Thi ligesom alle do i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus«, idet Kristus tilvejebragte Liv og Opstandelse for alle Mennesker. Men vi bliver »straffede for vore egne Synder«, eftersom vore egne Overtrædelser af det aandelige Livs Love medfører aandelig Død — afskærer os fra Adgang til Guds Rige og Herlighed, hvilket er evigt Liv.

»Og dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« Og denne Kundskab erhverves kun ved at gøre hans Vilje og holde hans Bud. Jesu Lære, Jesu Kristi Evangelium, er det evige Livs Love, og Opfyldelsen af disse skaber Liv i os, faar det evige Livs Guddomsspire i os til at vokse.

Ligesom Helbred og Sundhed i den materielle Verden er en Følge af fysiske Loves Adlydelse, saaledes er aandeligt Liv afhængigt af, at vi underkaster os det aandelige Livs Love. Og disse Love blive givne til os af den store Aandens Læge, Jesus Kristus, der døde for vore Synder saaledes, at vi ved Troen paa ham kan opnaa evigt Liv.

»Men uden Tro er det umuligt at behage Gud,« thi uden en levende Tro, der faar os til at forsage Synden og alt, hvad der *leder til Synd,* kan vi ikke undgaa Syndens Følger — Død.

Døden er det modsatte af Livet, og Død kommer formedelst Uvidenhed om Gud og det evige Livs Love. Derfor kan ingen »blive frelst i Uvidenhed«. Men Uvidenhed er altid en Følge af Ulydighed og Forsømmelse. Synd og Overtrædelse begaaet i selvforskyldt Uvidenhed vil have de samme Følger, thi »Syndens Sold er Død«, og al Overtrædelse af Lov er Synd.

Naar der siges, at den, der kender Loven og ikke gør efter den, skal have mange Hug, saa menes dermed, at en saadan har et større Ansvar, thi hans Kundskab har skænket ham mere af det aandelige Livs Fylde og aabnet større Muligheder for ham. Den, som har begyndt at klatre op ad Stigen, der fører til Gud, vil have et større Fald, naar han falder. Men hvorfor skulde han falde? Naar han vedbliver at holde sig i

Forbindelse med Gud og være forenet med Livets Kilde, da *kan* han ikke falde. Det er først, naar han ved Synd og Overtrædelse afbryder Forbindelsen, at han vakler og tilsidst styrter ned.

Lad os derfor undgaa Syndens Snarer og Tillokkelser, thi de bringer os Død og Fordærvelse, »men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre«. *J. S. H.*

BIBELENS GUD.

(Af V. *Knechtel* i »Liahona«.)

I Begyndelsen af Menneskeslægtens Historie aabenbarede Gud sig til Adam og Eva saaledes, at de saa ham og hørte hans Stemme. »Og de hørte Gud Herrens Røst, som gik i Haven, da Dagen blev sval; da skjulte Adam og hans Hustru sig for Gud Herrens Ansigt iblandt Træerne i Haven. Og Gud Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: hvor er du? Og han sagde: jeg hørte din Røst i Haven og frygtede; . . . og jeg skjulte mig.«

Behøver et Menneske at have Universitetsuddannelse for at forstaa disse simple, ligefremme Udtalelser? Jeg fremsætter min Mening uden Omsvøb, naar jeg erklærer, at det er en Følge af højlærde, gejstlige Herrers Udlæggelser og spidsfindige Forklaringer, at Verden er i en saadan Dilemma i Dag, hvad Religion angaar. Det er dem, som »har gjort Guds Ord til intet ved deres Traditioner«. Læs disse Skriftsteder for et syv Aars Barn og se, hvor let det vil forstaa dem. Bibelen blev skrevet for Børn. Og Jesus sagde, at uden et Menneske bliver som »et lille Barn«, kan han ikke indgaa i Himmeriges Rige. Men teologiske Kandidater og Filosofer erklærer overlegent, at kun Daarer kan tro saadanne Udtalelser saaledes, som de er skrevne. Dette siger de, fordi Bibelens tydelige Ord ikke svarer til deres ejendommelige Guddomsbegreber. Her er nogle Eksempler:

»Gud er en Cirkel, hvis Omkreds er overalt og dens Centrum intetsteds.« Hvorledes kan man saa vide, at der er en Cirkel?

»Vore Forfædre troede, at naar de kom til Himmelen, vilde de se Gud som en mægtig Konge siddende paa en Trone. Men vi tror intet saadant nu; for der er *intet at se.*« Hvorfor saa tale om ham, naar der intet er?

»Gud er uendelig, derfor er det umuligt for den menneskelige Forstand at begribe ham.« Især naar denne Menneskets Fatteevne forvirres af uforstaaelige Abstraktioner. Og de lærde Gejstlige kan ikke forklare, hvad de mener med, at Gud er uendelig. En absolut uendelig Gud vil de aldrig lære at kende. Hvorledes kan de? Hvor er han, og hvor kan han være? Der er ingen saadan Udtryksmaade benyttet i Bibelen. Dette Begreb er en metafysisk Indbildning.

»Guddommen er ubeskrivelig og ufattelig.« Selvfølgelig er han — hvad de lærde Teologer angaar. Saaledes siger de; lad dem derfor tro det. Men vi er ikke i et teologisk Seminarium nu. Vi læser blot Aabenbaringen, som Gud har givet os, og tror paa den.

»Medens vi, i det mindste tildels, kan kende den immanente (iboende) Guds Karakter og Metoder og ikke kan benægte hans Tilværelse uden derved at benægte en indre Mening og Forklaring af Verdensaltet, saa er det umuligt at bevise Tilværelsen af den overnaturlige Gud, som de Kristne dyrker, et Væsen, der maa vedblive at være en upaaviselig Hypotese.« Hvorfor lede efter en immanent Gud? Han er ligesaa meget foran vore Øjne i Dag, som han nogensinde vil blive. Og hvorledes kan vi faa Kundskab om en »overnaturlig« Gud, undtagen han kommer til os og aabenbarer sig? Udtrykkene »immanent« og »overnaturlig« trænger til at kvalifiseres. Den Helligaands Virksomhed og Indflydelse gør sig gældende overalt i Verden. Men denne allestedsnærværende Indflydelse maa ikke forveksles med den personlige Gud, der har et bestemt Opholdssted eller Bolig. Gud er *overnaturlig* i den Forstand, at Mennesket ikke kan naa ham, ejheller kan

han for sig selv »udtænke«, hvad Gud er. Gud maa *aabenbare* sig for Menneskene.

Men jeg ønsker især at henlede Opmærksomheden paa nogle faa Kendsgerninger vedrørende de ovenfor citerede Skriftsteder.

»Da skjulte Adam og hans Hustru sig for Gud Herrens Ansigt.« Indflet moderne filosofiske Idéer heri, og du berøver det dets Mening og Betydning. Lad det staa, som det staar, og det repræsenterer den mest storslaaede Kendsgerning i Teologien! Men hvad er det for en underlig Tilbøjelighed hos teologiske Tænkere, der faar dem til at forvanske denne Udtalelse paa en saadan Maade, at intet Menneske paa Jorden, ikke en Gang dem selv, kan fatte, hvad det betyder? Er det en Tilbøjelighed, der kommer af deres Omsorg for vor Oplysning og Velfærd? Hvorfor kaster de sig selv ud i en Hvirvel af filosofiske Forklaringer, der faar dem til at udtrykke sig som ovenfor vist? Og hvorfor lader vi vore Hjerter blive berøvede den Fryd, Trøst og Glæde, som Bibelens ligefremme Ord vil skænke os? Jeg er i Sandhed bedrøvet for det Menneske, der ikke kan tro paa Bibelens Gud.

Da jeg var et Barn og hørte min Fader læse dette Kapitel ved Familieandagten, da troede jeg det og forstod det. Men da jeg i Kirken, som jeg tilhørte, begyndte at studere Teologi og blev underrettet om, at Gud ikke havde Form eller Opholdssted, da blev mit Sind sat i en saadan Forvirring, at jeg i Dag vilde have været en afgjort Gudsfornægter, om ikke jeg var kommen tilbage til min Barndoms Forstaaelse og Tro. Jeg saa, at det drejede sig om enten at tage det bogstaveligt, som det stod, eller lade sig tumle omkring af enhver nylavet Udtydning, som Teologerne fandt for godt at give ikke alene denne, men alle lignende Skriftsteder i Bibelen. Men nu har jeg besluttet at have min egen Mening og lade Teologerne have deres. Jeg var en Gang i haabløs Forvirring, men nu er jeg det ikke. Jeg tror paa Gud som et synligt, haandgribeligt Væsen, der dvæler i sin himmelske Bolig omgiven af For-

nuftvæsener, der udfører hans Vilje og er lykkelige over at være i hans Nærhed. Men Gud er ikke et Væsen med de samme Begrænsninger, som det jordiske Menneske. Sammenlignet med vore, er hans Egenskaber fuldkomne. Han ser og kender alt, hvad der gaar for sig i Verden, endog vore Tanker. Og at der intet ubegribeligt er i dette, er nu mere end nogensinde godtgjort ved de nyopdagede uanede Muligheder, som den traadløse Telegraf er et Eksempel paa.

Dersom Adam og Eva ikke havde været bekendt med Gud, hvorfor skulde de saa tænke paa at skjule sig for ham? Det var deres Skyldbevidsthed, der nu fik dem til at søge i Skjul. De havde gjort, hvad Gud havde sagt til dem, at de ikke maatte gøre, og deres Samvittighed bebrejdede dem. Men Adam hørte Gud kalde, og han gik ud fra sit Skjulested for at møde Gud. Og det var godt for ham, at han gjorde det; thi medens Gud maatte irettesætte ham for hans Ulydighed, saa gav han ham ogsaa Haabet om Frelse.

Denne ligefremme, ukunstlede Fremstilling har den Fordel, at et Barn kan forstaa det saavel som et voksent Menneske; en ulærd Mand saavel som den mest uddannede. Og kun et saadant Gudsbegreb kan have en forenende Indflydelse i Religionen. Tag Forestillingen om, at Gud er uden Form, uden Opholdssted og absolut immateriel, hvor mange kan forstaa, hvad der menes med saadanne Udtryk anvendt paa Gud? Kan Filosoferne og Teologerne forstaa hverandre, naar de taler og skriver? Jeg mener nej. Der er saa mange Betydninger i disse Udtryk, at jeg tvivler om, at der findes to Filosofer eller Teologer med nøjagtig ens Opfattelse med Hensyn til Guddommens Væsen. Hvorledes kan vi saa, uden en tydelig og letfattelig Læreregel, nogensinde kunne komme til Enhed i Troen? Det er simpelthen umuligt. Og Fremstillingen maa være simpel og ukunstlet.

Jeg er derfor rede og villig til, ved Fremsættelsen af denne Guddomsopfattelse, at tage imod alle de Spottegloser og Haansord, som kan kastes efter mig. Jeg husker den Sinds-

tilstand, jeg var i, da jeg prøvede paa at tro det immaterielle Vaas, og jeg har nu aandelig Fred og Tilfredshed. Mine 48 Aars Erfaring i den kristne Kirke, under hvilke jeg blev bekendt med Menneskers forskellige Meninger og Idéer, har givet mig talrige Beviser for, at kun de, der har den samme ligefremme Opfattelse af Gud, som jeg her har fremsat, og som Bibelen lærer, har den samme aandelige Fred og Lykke, som jeg nyder. Det er i Virkeligheden opløftende at møde en trohjertet Kristen. Men det er højst pinligt og forvirrende at møde en metafysisk Teolog. Den første gør Indtryk af at have baade Ror og Kompas i Orden til Rejsen over Livets Hav; den anden kastes hid og did af Vind og Vove.

Jeg foretrækker Gudsfornægteren, der aabenlyst erklærer sig som en saadan, fremfor Teologen, der paastaar at tro paa Gud, men i Virkeligheden fornægter ham. Jeg har Agtelse for den første, men foragter den anden. Den første er der en Mulighed for at bringe til Omvendelse i dette Liv; den anden maa gaa til Helvede for at blive omvendt! Dette er, hvad Jesus sagde til de foregivne Teologer og Skriftlærde paa hans Tid.

JERUSALEMS FORLØSNING.

»Jerusalem skal ikke forløses ved, at vi prædiker Evangeliet for denne Stads Indbyggere; den vil blive forløst ved den Almægtiges Arm. Den vil blive givet i de gamle Israeliters Vold ved Guds Kraft og hans Straffedommes Udgydelse. Den Jordbund, hvori vi kan saa den gode Sæd, og hvor den vil bære Frugt, er beliggende udenfor Grænsen af Oldtidens Apostlers og Profeters Arbejdsmark. De var i Besiddelse af Guds Aand og Lys, og den Almægtiges Kraft aabenbaredes i deres Mirakler, i Folkets Befrielse og de Genløstes Frelse, og de, som nu er mest villige til at annanmme Evangeliet, er de Folk, der har levet uden dette fra Noa Dage til vor Tid.«

(Brigham Young, 3. Decbr. 1854.)

AFLØSNING.

Ældste N. P. Christensen, der har virket som Missionær i Aarhus Konference, er efter eget Ønske afløst fra sin Missionsvirksomhed i Danmark paa Grund af Sygdom i Hjemmet. Han afrejste den 2. August med Dampskibet »Oscar II«.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ET AFSKEDSORD.

Lige før den store russiske Filosof, Leo Tolstoi, afgik ved Døden, efterlod han sig dette Afskedsbudskab til Verden:

»I Stedet for at betale Ondt med Ondt, prøv paa at betale Ondt med Godt; prøv paa intet Ondt at sige om Mennesker; prøv paa at behandle selv Oksen og Hunden venligt.

Lev saaledes én Dag, to Dage eller mere og sammelign din Sindstilstand med, hvad den var i tidligere Dage. Gør Forsøget og du vil se, hvorledes de mørke, onde Sindsstemninger forsvinder, og hvorledes Sjælens Lykke og Tilfredshed forøges.

Gør Forsøget og du vil se, at Kærlighedens Evangelium ikke blot er en Samling smukke Ord, men giver dig det største og bedste af alt i Verden.«

SOM ET MENNESKE TÆNKER.

Dersom et Menneske tænker, at alle er imod ham, vil han snart begynde at behandle dem saaledes, at de vil være imod ham. Dersom han tænker, at alle er hans Venner, vil han ubevidst behandle dem rigtigt, og de vil snart være hans Venner. Det Menneske, der lever sit daglige Liv i Overensstemmelse med denne Regel, er i Besiddelse af en Gnist sund og ægte Filosofi, der vil gøre hans Liv lysere. Dersom vi i vor Omgang med vore Medmennesker altid i fuldeste Maal viser

venlige og gode Følelser, vil vi snart faa det tilbage med store Renter.

Paa den anden Side, dersom et Menneske er mistænksom mod enhver, vil enhver være mistænksom imod ham. Den Mand, der gaar omkring søgende efter en Strid, vil faa sit Ønske opfyldt en skønne Dag.

Sand Venlighed hviler paa Oprigtighedens Grundvold. Og Oprigtighed er omtrent det eneste i denne Verden, der ikke kan forfalskes. Trangen til Venskabelighed udspringer fra Menneskets inderste Sjæl.

Verden trænger til Venskab og Medfølelse, til Godhed og Mildhed, ikke blot om Søndagen, men enhver Dag i Ugen og hver Time paa Dagen. Tænk venlige Tanker. Dersom du har en Sjæl, skam dig ikke derved, bring den med dig paa din Arbejdsplads og ind i din Forretning, thi Sjælen er Kilden til og Grundvolden af enhver god og ædel Følelse. Hav Tillid til Menneskene, tro at de er dine Venner, og de vil være det.

(Abberdeen Journal.)

DØDSFALD.

Glarmester Emil Hansen Jensen afgik ved Døden den 13. Juli i Aarhus og blev begravet den 17. Juli. Begravelsen ledes af Konferencepræsident Poul Gregersen. Ældste Lauritz Larsen talte ved Baaren og omtalte Afdødes store Gæstfrihed overfor Missionærerne, uagtet han ikke selv tilhørte Kirken. Præs. Gregersen indviede Graven og takkede paa Familiens Vegne for den store Deltagelse ved Jensens Død og Begravelse.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).